

גם רי"הח"יאה.

יחברו למכשירים

מיקרים מסויימים באה לידי ביטוי ב- מלוא חומרתה במיקרה זה.

”שאבא לא יידע”

”א בא לא יודע שהסיפור שלו פורסם בעיתונות, לכן צלמו אותו כך שלא יבחין”, ביקשה בתו, צילה.

צילה נמוכת-קומה, רוזה מאוד, הי לובן זרק בשערה, מגיעה לבית-החולים מדי יום. במשך כל שעות היממה נמצא מישהו מכנייה-משפחה ליד מיטתו. גידעון נמצא בי ברה מלאה ומדבר עם מישפחתו באמצעות לוחיות. על-פי מיצמוץ בעיניים הוא מצביע על האותיות.

גידעון הבחין בתכונה בפתח-חדרו, והיפנה את מבטו לעבר צוות העולם הזה. כעבור רקות אחדות הוא ביקש מאשה הנמצאת בחדרו לקרוא לצילה. אשתו, רינה (56), נמצאת לידו כל לילה, מ-10 בערב ועד 10 בבוקר של יום המחרת. המישפחה על-סף השכירה. לקח לה זמן להחליט, אולם אין לה מוצא אחר. סיכויו של גידעון להחלים הם אפסיים, ובמצבו זה, עדיף לכולם שימות בכבוד וללא יסורים.

רופאים בעד ונגד

ב חדר-הרופאים הכל כרגיל. הראמה המתחוללת סמוך להם אינה מפירה את שלוותם. בורקים צילומי-דנטגן של חולים במחלקה, מנתחים דיאגנוזות, ואף מצליחים להתלהב מתוצאות בדיקה של חולה. כששואלים אותם מהי דעתם על הי מתת-חסד, משתררת מבוכה. האחד מביט בשני. קשה להם לענות, קשה להם להתמודד עם הבעיות הכלתיות פתורות של האתיקה המיקצועית. אמרה תמרה, מתמחה במחלקה: ”אני בעד המתת-חסד, אבל הכל תלוי כמובן בתנאים מסויימים. אם אדם רוצה למות והוא עדיין בעל כושר-שיפוט, צריך לכבד את רצונו. יש הבדל בין להרוג אדם לבין להניח לו למות.”

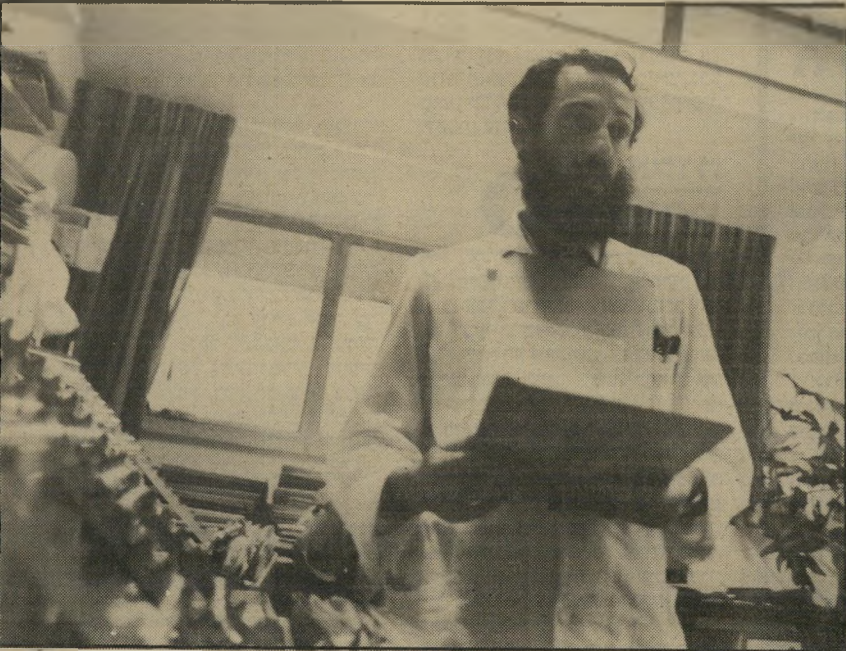
”אם האדם חולה במחלה חשוכת-מרפא, והמוות הוא רק שאלה של זמן, יש להתחשב ברצונו של החולה וברי צונו של המישפחה. קשה מאוד לראות חולה במצב אנוש, הסיבול מיסורים, והי ממשיד לנשום רק בעזרת המכשירים.” הר”ר אפי רימון, רופא במחלקה מזה חמש שנים, חובש כיפה, עטור-זקן, רואה את הנושא קצת אחרת: ”כשי-

מדובר בהמתת-חסד אני נוהג כראש ובראשונה על-פי הדרך שקובעת הי הלכה היהודית. הנוהג בררן-כלל הוא שלגבי חולים הנמצאים במצב טרי מינאלי, וברור מעל לכל ספק שמותר קרב ואין שום טיפול נאות היכול לעזור, לא מטפלים בטיפולים שיקשו עליהם, אף שיורעים שהם יכולים

להאריך את חייהם במיספר שבועות. ”הטיפול מאריך את אורך החיים אך פוגע באיכות-החיים. לרעתי, בשום מיקרה אין להוריק זריקה שתביא למוות. זה פשוט הרג-אדם, וזה אסור בתכלית האיסור. הוא הדין בניתוק ממכונה. לכן צריך לחשוב פעמיים לפני שמחכים אדם למכונה. רופא אחר סיפר שיש מיקרים שבהם

”במערכת השיקולים לוקחים ב- חשבון גם את דעת החולה וגם את דעת המישפחה. לגבי מיקרה נקש, מאחר והוא כבר מחובר למכונת-הנשמה, אסור בתכלית האיסור לנתק אותו עד אשר ימות מוות-טיבעי. במיקרה זה אין מקום לרגשות.”

רופא רימון

רופא רימון יש לדון על פי ההלכה

מתמחה תמרה יש מקום להמתת-חסד